

25+

Eén op de drie huwelijken sneuvelt. Deze stellen doen daar niet aan mee. Ze zijn al ruim 25 jaar samen en nog steeds gek met elkaar.

KLAAS: ‘Volgens haar, ben ik soms autistisch’

Klaas: “Op mijn 26ste stopte ik met mijn studie en ging als vrijwilliger naar de kibboets in Israël. Van vrienden had ik gehoord dat het leven daar leuk en vrij was. Na een maand of twee kwam er een groep uit Argentinië aan. Daar zat Debora bij. Ik dacht niet meteen: *this is the one for me*. Haar lieve, vrolijke uitstraling pakte me, maar ze was terughoudend, en droeg een wat ouderwetse, lange jurk. Bij Poerim, het Lotenfeest, zag ze er

ineens heel mooi uit. Ze leek wel een Egyptische koningin, met haar haar omhoog, in een crèmekleurige jurk. Stralend. We gingen af en toe koffie drinken. Toen ik terugging naar Nederland zocht ze me op. De verliefdheid sloeg niet als een bliksemschicht in. De impulsiviteit van: wow wat een stuk, hier ga ik voor, ken ik niet. Ik groeide op in een dorpje in Friesland als de jongste in een gezin van zes kinderen. Ik was verlegen, schuchter en ▶

Sla om voor de rest van zijn verhaal

DEBORA: ‘Ik vind het óók fijn dat hij zo anders is’

Debora: “Toen ik uit Argentinië vertrok leed het land onder de dictatuur. Ik moest altijd zeggen waar ik naartoe ging voor het geval ik werd opgepakt. Het gevaar dreigde overal. Ik was 18 en wilde weg. Voor joden was het logisch om naar Israël te gaan, dat kostte weinig geld. Ik vond Klaas de enige leuke man in de kibboets. Hij had een houding van: ik ben mezelf, en de rest kan me

niet veel schelen. Met zijn baard en blonde haar viel hij op. Hij studeerde economie, ik ook, en we vonden het allebei niet leuk. Zijn moeder had een winkel, mijn ouders ook. Hoe is het mogelijk, dacht ik, dat iemand die van zover komt toch in dezelfde situatie zit? Ik vond hem leuk, knap. Er was aantrekkingskracht. Ik wilde het in Holland proberen. Nederland was zo anders: slecht weer, ▶

Sla om voor de rest van haar verhaal

Klaas van Wieren (1954) en Debora Goland (1962) ontmoetten elkaar in een kibboets in Israël. Ze trouwden op 30 december 1982. Ze hebben een dochter van 29, een zoon van 26 en een zoon van 20. Klaas leidt na een loopbaan als marketeer een aantal webshops vanuit huis en is huisman. Debora is lerares op een basisschool.

KLAAS: 'Als zij tegen mij praat, kan dat langs mij heen gaan'

Mooi aan haar: haar open spontane uitstraling
Ik maak haar blij: door voor haar te koken
Sport: we doen samen aan yoga en fitness
Typisch voor haar: alles met een lach vertellen, vol passie en emotie

vervolg Klaas

introvert. Ik ging pas leven tijdens mijn studie. Door de dictatuur wilde Debora weg uit Argentinië en besloot ze naar Nederland te emigreren. Ik weet niet of dat alleen in mijn aantrekkingskracht zat, haha. Ik geloof niet dat zij dacht: dit is de man van mijn leven. Ik denk dat ze zich prettig bij me voelde en dat ik paste in haar leven. Ze heeft een sterke wil om te slagen. Dat bewonder ik. In een half jaar sprak ze Nederlands. Ze volgde de lerarenopleiding, en daarna lukte het haar om als Argentijnse op een Amsterdamse school te werken. De liefde groeide langzaam. Voor mij kwam de passie toen we kinderen kregen, het prachtigste wat je samen hebt. Ik had ook alleen kunnen blijven. Ik heb anderen wel nodig, maar ik hoef niet 24 uur per dag op iemands lip te zitten. Wij zijn plus en min. Debora is expressiever, gaat makkelijker met mensen om. Volgens haar ben ik soms autistisch (lacht). Daar heb ik zelf geen hinder van. Zij wel. Soms ben ik in mezelf gekeerd, en zij verzint van alles om aandacht te krijgen als ik

zit te malen. Als zij tegen me praat, kan dat langs me heen gaan. Ze praat veel over haar werk. Als ik een verhaal al ken negeer ik het, omdat ik denk: wat een gezeur. Ze moet wel merken dat ik niet actief luister maar ze praat toch door. Voor haar is het niet fijn dat mijn leven instabiel is. Eerst kreeg ik problemen op het werk. Mijn baas eiste veel van me, ik kon nooit met vakantie. Vijf jaar geleden ben ik ontslagen. Ik ben 60. De enige vacature voor ouderen die ik tegenkom is parkeerbediende op Schiphol. Ik leid nu vanuit huis een aantal webshops. Nu ik thuis ben verwacht zij van mij meer inzet in huis. In Argentinië was ze gewend om een dienstmeisje en een conciërge te hebben. Ze deed alles met de taxi. Ze heeft het huis graag op orde. Ik maak ook schoon, en ik kook. Maar ze moet er niet te veel de nadruk op leggen. Twee jaar geleden kreeg ik darmkanker. Het herstel duurde een jaar, door complicaties. Die totale afhankelijkheid vond ik verschrikkelijk. Na de operatie dachten mensen dat alles weer gewoon

was, terwijl er voor mij veel was veranderd. Fysiek, maar ook emotioneel. Ik kan moeilijker tegen spanning. Daarom laat ik dingen nog sterker dan voorheen langs me heen gaan. Ik weet niet of ik ooit nog goed in werk kan functioneren. Ik voel altijd die angst om ooit weer afhankelijk van anderen te zijn. Voor haar is dat moeilijk te vatten. Zij ziet mij nog als een normaal persoon en kan natuurlijk niet bij mij naar binnen kijken. Ik ben nog steeds verliefd. Ik vind het fijn als we in bed liggen te knuffelen. Ze heeft zo'n zachte huid. Ze is hartelijk, eerlijk en trouw. Ik kan van haar op aan. Door Debora heb ik de Argentijnse boeken en films leren kennen. Prachtig! De Argentijnen kennen een meer open, flamboyanter cultuur dan de Nederlanders. Nee, ik had geen vrouw gewild die net zo introvert is als ik. Kiezen voor de gemakkelijke weg, dat zou ik nooit doen. Je moet altijd tegen de stroom in zwemmen, dat verrijkt je leven. Soms kunnen we elkaar niet uitstaan, maar we kunnen ook niet zonder elkaar."

DEBORA: 'Soms denk ik, ik pas helemaal niet bij hem'

Mooi aan hem: zijn lengte, en zijn blauwe ogen
Ik maak hem blij: door mijn mond dicht te houden
Sport: samen twee keer per week naar de sportschool
Typisch voor hem: hij houdt heel erg van aanbiedingen

vervolg Debora

weinig natuur. Maar Argentinië was erger. Het was 1981, vlak voor de Falklandoorlog. Iedereen zei: 'Je moet vertrekken, nu je nog de kans hebt.' Hij was altijd vrolijk. We hadden weinig geld, maar hij regelde dat we in een kraakpand konden wonen. Hij ging ervoor! Een vrij leven. Met mooi weer gingen we naar de Hoornse plas. Later kochten we een huis, kregen een gezin en gingen in een vast stramien leven. Ik was midden 20 en zat alleen thuis met de kinderen. Hij kwam laat thuis, we hadden amper een relatie. Ik miste hem. Pas toen we wat makkelijker met zijn tweetjes op reis konden, vonden we elkaar weer. Nu zijn de rollen omgedraaid, werkt hij parttime vanuit huis en ik fulltime op school. Een nieuwe fase, waar we allebei aan moeten wennen. Ik kom best moe thuis, en het is natuurlijk moeilijk voor hem om aan te voelen wat ik meemaak op een dag. Als hij vraagt of ik een glaasje wijn wil denk

ik soms: daar heb ik helemaal geen zin in. Ik ben moe, ik wil naar bed. Ik flap alles eruit. Hij is ook emotioneel, maar houdt alles binnen. Zijn ziekte was zo vreselijk (begint te huilen). Sorry hoor... Hij werd midden in de nacht geopereerd. De volgende dag werd ik gebeld: hij heeft een infectie en moet met spoed opnieuw geopereerd worden. Ik dacht: hij gaat dood. Mijn hele leven met hem kwam terug. Al die herinneringen, het samenzijn... ik realiseerde me dat ons leven samen zomaar over kon zijn. Voor de diagnose deed hij stoer: alles gaat goed met me. En dan hoor je: hij heeft een enorme tumor die al door zijn darmwand is gegroeid. We zijn allemaal bang dat de ziekte terugkomt. Soms denk ik dat hij niet alleen naar het ziekenhuis moet gaan, want ik weet niet eens of hij de waarheid zal vertellen als het weer mis is. Soms denk ik: ik pas helemaal niet bij hem. Ik ben

constant aan het woord, heb overal een mening over. Vermoeiend, lijkt me. Ik weet nooit precies wat hij over iets denkt. Vaak is het verfrissend hoor, als ik er achterkom. Hij kijkt anders naar de wereld. Begin jaren 80 was het niet gewoon dat iemand uit Verweggistan hier kwam wonen. Dat gaat niet lang duren, dacht men. Klaas zei: wat kan het ons schelen wat mensen ervan vinden? Hij is gesloten en moeilijk, maar ik vind het óók fijn dat hij zo anders is. Hij houdt me in toom en relativeert. Rationeel analyseren vind ik moeilijk, ik reageer meer vanuit emotie. Verliefd zoals vroeger ben ik niet meer. Maar ik kan me niet voorstellen dat ik verliefd word op iemand anders. Zijn rust past bij me. Ik hou meer van mensen dan hij. Ik zou best wat vaker onder mensen willen verkeren, maar samenzijn is geven en nemen. Ik heb heel veel houvast aan Klaas. Vrienden komen en gaan, maar hij blijft." ■

DIT ZEIDEN ZE NA AFLOOP:

KLAAS: "Ze kent me verbazingwekkend goed. En ze heeft zelfkennis: 'Ik ben constant aan het woord.' Lief dat ze mij ziet als bakken, iemand van wie ze altijd op aankan."
DEBORA: "Vertrouwen hebben is de basis van elke relatie, niet alleen in verhouding tot de ander maar ook in verhouding tot jezelf."

OOK
IN 25+?

Heeft of kent u een bijzondere relatie,
mail naar redactie@zin.nl